

Van onze verslaggever

DEN HELDER/ALKMAAR — De vraag waar het allemaal om was begonnen, bleef gisteren ook tijdens het wettende getuigenverhoor in de Alkmaarsche arrondissementsrechtbank onbeantwoord: wat is de huidige verblijfplaats van het logboek uit de toenmalige Sovjet-Unie dat Nieuwedieper P. Veltkamp in de zomer van 1985 aantraf op het strand bij Huisduinen?

Tijdens de door rechter Y. Telanga geleide zitting had advocaat J. Gaasbeek, die Veltkamp o.s. vertegenwoordigde, duidelijk een steenharde dobber aan de vijf opgeroepen kroongetuigen. Namens het reddingmuseum bleven respectievelijk B. Moolman, M. Kedde, W. Canisius en H. Everhardus hun handen stug in onschuld wassen. Voorzitter Moolman van de stichting Nationaal Reddingmuseum Dorus Rijkers zette de toon: „Schriften als dit spelen regelmatig aan het Texelse Juttersmuseum heeft er meerdere in haar bezit. Bovendien is nooit aangetoond dat het om een Russisch logboek gaat. En of het ooit in het reddingmuseum is geweest? Het staat in ieder geval niet geregistreerd, een ontvangstbewijs is nooit getekend.”

Stukje bij beetje werd echter duidelijk dat het geheimzinnige document zich voor onbepaalde tijd in een afgesloten stalen kast in het reddingmuseum heeft bevonden. „Daarin was het beland nadat ik niemand had kunnen vinden die er wat zinnigs over kon zeggen,” verklaarde Everhardus, die het groezelige schrift eind 1985 in ontvangst nam van

Veltkamp. Na de verhuizing van het museum naar het Bernhardplein raakte het zoek. „Ik heb er geen slapeloze nachten van gehad. Het is vermoedelijk afkomstig van een of ander kolenschip en was niets waard. Het verhaal dat het van een Russische onderzeeër is, is volgens mij in een Helderse kroeg geboren.”

Gaasbeek liet zich niet meeslepen door de joviale Nieuwedieper. „Als het logboek van een kolentremmer afkomstig is, zou er wel roet op hebben gezeten.” De advocaat toonde zich vooral verbolgen over de prying van het bestuur van het reddingmuseum om Veltkamp tussen-tijds met een ander 'gevonden' logboek op te zadelen. „Eigendom van Piet Liefhebber”, staat er duidelijk op. En: 'Gevonden op het strand van Terschelling'. Dat is u nooit opgevallen?”

De vijfde opgeroepen getuige, R. Mollema, kreeg het nog zwaarder te verduren. Namens de Marine Inlichtingendienst had hij het logboek in 1985 enige tijd voor onderzoek in zijn bezit. „Het scheepsjournaal is bekeken door een slavist, maar bleek in dermate slechte staat dat verder

onderzoek geen zin had. Wij hebben er daarom geen rapport over opgesteld.”

Gaasbeek toonde zich uiterst sceptisch over die verklaring, temeer daar de militaire inlichtingendienst het logboek dertig maandenlang in zijn bezit heeft gehouden. „Bovendien de Dode Zee-rollen verkeerd in een veel slechtere staat nu die maanden toch ook worden onderzocht?”

Tegen het einde van de zitting was het huzareur van Moolman een flink stink opgeklaard. „Een boek is zoek en het niet blijft zoek, zoveel is wel duidelijk geworden. Op dit punt lijkt verder procedureel nog dan ook zinloos.” Everhardus uitte zich minder bedachtzaam. „Fantasten zijn het.”

Advocaat Gaasbeek toonde zich echter tevreden over het geboekte resultaat. „Er staat nu zwart-op-wit dat het logboek vanuit een kast in het museum is verdwenen. Daarmee hebben we op zichzelf een zaak, want ondertussen is de door mijn cliënt gelede schade flink opgelopen.

Voor 18 mei zullen we beslissen of een proces kans van slagen heeft.”

Aan het slot van het getuigenverhoor, dat ruim vier uur in beslag nam, bleek de pen waarmee alle verklaringen plechtig waren ondertekend, soorloos.